

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2412

гр. София, 17.07.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-13, в публично заседание на
дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Владимир Вълков

при участието на секретаря Весела Хр. Станчева
като разгледа докладваното от Владимир Вълков Търговско дело №
20221100901613 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 692, ал. 2 и следващите от Търговския закон (ТЗ).

Предмет на разглеждане са постъпили възражения срещу списъка на приети от
синдика на „В.Р.А.“ ООД, обявен в търговския регистър на 16.06.2023 г.

По възражение вх. № 60522/26.06.2023 г.

Възражението е подадено от „Л. ОЮ“ АД – гр. Талин, Естония срещу прието
вземане на Национална агенция за приходите (НАП). Във възражението се твърди, че
всички вземания на кредитора НАП, станали изискуеми преди 01.01.2018 г. и относими
съответно към главници по ЗДДС за периода 2014 г. – 2017 г. и лихви върху такива
вземания, ЗКПО съгласно декларация от 2017 г. главници по ЗДДФЛ в общ размер от
6637,09 лв., като погасени по давност.

В писменото си становище синдик М. оспорва възражението. Застъпва теза, че
кредитор не може да упражнява възражение за давност. Твърди и всички вземания да са
били предмет на принудително изпълнение като позоввайки се на чл. 172 ал. 1 т. 5 ДОПК
смята наложените запори съответно на 14.09.2018 г., 21.08.2019 г. и 28.09.2020 г. да
прекъсват давността и да полагат начало на нов 5-годишен давностен срок, а , а
предвидената абсолютна 10-годишна давност смята да не е изтекла.

В съдебно заседание процесуалният представител на „Л. ОЮ“ АД поддържа
възражението. Навежда доводи в писмени бележки като смята, че представеното съобщение
от 09.11.2016 г. не е достатъчно, а следва да бъде доказано, че е достигнало до длъжника.
Застъпва и теза, че присъединяването на вземания не е действие по принудително
изпълнение.

Процесуалният представител служител с юридическо образование К. оспорва
възражението. Твърди, че за събиране на вземанията са налагани обезпечения и са
присъединени за събиране в индивидуално производство по принудително изпълнение.

Синдик М. поддържа становището си.

Съдът като обсъди събраните в производството доказателства, намира за установено
следното:

Производството по несъстоятелност е открито на 16.03.2023 година. В срока по чл.

685 ал. 1 ТЗ Национална агенция за приходите е предявила вземания в това число за главници 22456,13 лв., произтичащи от задължения по ЗДДС, ЗКПО и ЗДДФЛ, декларирани през периода от м. 08.2013 г. до м. 02.2023 г. и лихви

С постановление от 14.09.2016 г. на публичния изпълнител по изп.д. № 160021649/2016 г. е наложено обезпечение чрез запор върху налични и постъпващи суми по конкретизирана банкова сметка. Видно от съобщение за доброволно изпълнение, издадено по посоченото дело, предмет на изпълнение се установяват и оспорени вземания.

С постановление от 28.09.2020 г. е наложен запор върху всички сметки на дружеството в Първа инвестиционна банка, както и запор върху съдържание на трезори и суми, предоставени за доверително управление.

Съгласно чл. 171 ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичане на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща тази на възникване на вземането. По силата на чл. 686 ал. 1 т. 1 ТЗ синдикът като орган на производството по несъстоятелност е овластен да се произнесе по съществуване на предявените в производството вземания. В качеството си на орган на производството синдикът дължи да извърши преценката при отчитане указания в чл. 607 ал. 1 ТЗ принцип на справедливо удовлетворяване на кредиторите. Макар и законът да предписва правила за погасяване на вземания поради изтичане на предписан срок изрично са указани факти, водещи до лишаване от правно значение на изтекъл период - основания за спиране и съответно прекратяване на давността. От тази гледна точка и синдикът не е овластен да повдига служебно въпрос за изтичане на общата давност.

Възниква въпросът дали лице, различно от длъжника по публично вземане, може да противопостави възражение за давност. Нормата на чл. 134 ЗЗД при бездействие на длъжника легитимира кредитор да предприеме необходимото, за да защити собствения си интерес, освен когато упражняването на правото предполага чисто лична преценка на длъжника. Настоящият състав приема, че смисълът на ограничението е запазване на зачетени от правния ред интереси за длъжника. Длъжникът е обвързан да организира дейността си по начин, обезпечаваш изпълнение на задълженията си, но това не може да стане за сметка на чужди интереси. При така очертаните критерии настоящият състав не намира възражението за давност да попада в обхвата на ограничението. Това възражение е насочено единствено към бездействал друг кредитор на длъжника и не засяга странични интереси. Същевременно в контекста на предпоставената от неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността конкуренция размерът на погасено по давност кредиторско вземане пряко се конфронтира със законния интерес на останалите кредитори да бъдат удовлетворени в максимална степен. В тази насока налице е предписаната от чл. 134 ал. 1 ЗЗД материалноправна предпоставка за упражняване на чуждо имущественото право – възражение за изтекла погасителна давност. Законът предписва и реда за това – участието на съд в тази процедура е достатъчна гаранция срещу превратно упражняване на това право (чл. 134 ал. 3 ЗЗД). По тези съображения настоящият състав приема легитимиран в производството по несъстоятелност кредитор за овластен да упражни възражението за давност в производство, гарантиращо и участието на длъжника.

Разгледано по същество обаче възражението е неоснователно.

Давността погасява вземането поради бездействието на кредитора да наложи принудителното му изпълнение. Поради тази причина и нормата на чл. 172 ал. 2 ДОПК визира **предприетото действие по принудително изпълнение** като основание за прекъсване на давността. Ефектът на прекъсването според следващата алинея поставя началото на нов 5-годишен срок. Понеже действието рефлектира върху правната сфера на длъжника и засяга принципно зачетен негов интерес да се освободи от изпълнение, наложително е действието да бъде обективизирано и то по начин, пряко засягащ правната

сфера на длъжника с предписаното предназначение – да бъде осъществена принуда.

Нормата на чл. 215 ал. 1 ДОПК очертава способите, чрез които публичният изпълнител е овластен да събере принудително дължимите публични вземания. Затова и меродавно в контекста на чл. 172 ал. 2 ДОПК е всяко действие, насочено към реализацията на който и да било от тези способности. Наложеният заповест в обезпечаване на принудителното събиране на вземания съставлява действие по смисъла на чл. 172 ал. 2 ДОПК.

По аргумент от чл. 692 ал. 1 ТЗ съдът по несъстоятелността е призван да разгледа конкретно повдигнат спор досежно предявено в производството вземане. Това се случва в спорно производство при осигурено участие на страните. Едва в писмените бележки е заявено оспорване допуснатите обезпечителни мерки да са били и наложени. Оспорилият кредитор обаче изрично е заявил в съдебно заседание, че не очаква събиране на нови доказателства, а единствено се нуждае от време, за да изложи становище по представените доказателства. Описаното възражение е могло да бъде противопоставено още в съдебно заседание. С оглед специфичните правила на производството по несъстоятелност и очакваната бързина настоящият състав приема, че макар и законът да не предписва процесуална преклузия, несвоевременно въведеното възражение не е годно да пречат развитието на предписаното производство по легитимация на събранието на кредиторите. При тези обстоятелства съдът приема за ненадлежно въведено в процеса възражение за неизпращане на постановленията за наложен заповест и намира за документално обосновано твърдението, че заповести са наложени. Така предприетото действие е довело до прекъсване на давността на 14.09.2016 г.

Последващото постановление за заповест върху предходно заповестяването вземане не съставляват самостоятелно действие – при отсъствие на данни за времево ограничение първоначалният заповест обезпечава последваща принуда и последващият заповест придобива значение единствено досежно размера на обезпеченото вземане. Наложеният заповест на 28.09.2022 г. обаче касае допълнително имущество за длъжника, към което е насочено принудителното изпълнение. Това му придава качеството – ново действие и доколкото е предприето преди да е изтекъл новият 5 – годишен срок, това действие е положило началото на нов 5-годишен срок.

Съгласно чл. 685а ал. 1 ТЗ с предявяване на вземането в производство по несъстоятелност давността се прекъсва, а и не тече в рамките на откритото производство по несъстоятелност. В случая вземанията на НАП са предявени на 12.04.2023 г. (при отчитане правилото на чл. 62 ал. 2 ГПК вр. чл. 621 ТЗ). Към тази дата новият 5-годишен срок не е изтекъл, поради което и тези вземания подлежат на принудително удовлетворяване в производството по несъстоятелност.

По възражение № 62109/29.06.2023 г.

Кредиторът НАП оспорва списъка с приети вземания досежно определения ред за удовлетворяване на неговите вземания. Наведени са доводи, че те са обезпечени с наложени заповести по реда на ДОПК и да са вписани в ЦРОЗ, позовавайки се на чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ като смята тази норма да утвърждава и основание за привилегия. Намира тази привилегия да осигурява засилената защита на държавния интерес, гарантирайки удовлетворяване на публичните вземания, доколкото предвид естеството им останалите обезпечения – заповест и възбрана, не са приложими. Искане списъкът да бъде изменен, а редът за удовлетворяване на вземанията да бъде определен по чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ.

Синдик М. изразява становище, че макар и Постановление от 28.09.2020 г. да е вписано преди откриване на производството по несъстоятелност, вписването по реда на ЗОЗ единствено осигурява съблюдаване на предписана от чл. 32а ЗОЗ пречка за пристъпване към изпълнение от страна на заложен кредитор, съответно оповестява забраната за

разпореждане със заповирана вещь.

В съдебно заседание процесуалният представител на НАП – служител с юридическо образование К., поддържа възражението.

Синдик М. поддържа становището си.

Настоящият състав споделя разбирането, че специалната норма на чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ се нуждае от корективно тълкуване. Приложението на всяка правна норма предполага извличане на нейното съдържание, а нормата на чл. 46 от Закона за нормативните актове утвърждава и средството за това. Правовата държава се основава на предвидимост на възможностите при избор на определено поведение за реализация на зачетен интерес от правовия ред. При установената неспособност на търговец да посрещне всички свои задължения нормата на чл. 607 ал. 1 ТЗ прокламира целта на производството по несъстоятелност – да бъде идентифициран потенциал в предприятието за преодоляване на финансовото затруднение, а при липсата на такъв - справедливо удовлетворяване на кредиторите. При отчитане на така прогласената цел всяко основание за привилегия предполага еднозначно утвърдени и предварително оповестени правила. Съдържанието на обявената с нормата на чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ привилегия досежно заповирано вземане следва да бъде установено при отчитане на изискването за предвидимост и придаденото от закона съдържание на използваното понятие „запов“.

Настоящият състав споделя разбирането, че специалната норма на чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ се нуждае от корективно тълкуване. Приложението на всяка правна норма предполага извличане на нейното съдържание, а нормата на чл. 46 от Закона за нормативните актове утвърждава и средството за това. Правовата държава се основава на предвидимост на възможностите при избор на определено поведение при реализация на зачетен от правния ред интерес. При установената неспособност на търговец да посрещне всички свои задължения нормата на чл. 607 ал. 1 ТЗ прокламира целта на производството по несъстоятелност – да бъде идентифициран потенциал в предприятието за преодоляване на финансовото затруднение, а при липсата на такъв - справедливо удовлетворяване на кредиторите. При отчитане на така прогласената цел всяко основание за привилегия предполага еднозначно утвърдени и предварително оповестени правила. Съдържанието на обявената с нормата на чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ привилегия досежно заповирано вземане следва да бъде установено при отчитане на изискването за предвидимост и придаденото от закона съдържание на използваното понятие „запов“.

Общият закон не предписва основание за предпочитание, произтичащо от наложена обезпечителна мярка, а единствено овластява активния кредитор да насочи изпълнението върху имуществото, обект на запов или възбрана дори и длъжникът да се е разпоредил с правото си на собственост след налагане на мярката. Произтичащата от закона забрана за разпореждане с оцененото право на длъжника ангажира приобретателя да търпи изпълнение върху вещьта, обект на обезпечителната мярка, без обаче да установява привилегия за обезпечения кредитор. Търговският закон се задоволява да възпроизведе термина *запов* без да дефинира специфично съдържание в рамките на производството по несъстоятелност.

Материалният закон изрично признава право на предпочтително удовлетворяване при ипотеката (чл. 173 ал. 1 ЗЗД) и при залога (чл. 159 изр. първо ЗЗД и чл. 16 ал. 1 ЗОЗ). Съгласно чл. 206 ДОПК действието на запова е ограничено до гарантирана възможност за насочване на принудително изпълнение за реализация на публичното вземане и непротивопоставимост на извършените след налагането му разпоредителни действия. В тази насока и включването му в чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ запазва правото на заложен кредитор да се ползва от заповираното имущество дори и при последващо наложена тежест. Затова и нормата внася яснота при разрешаване на тази конкуренция, но не утвърждава привилегия

за обезпечения кредитор било то и натоварен да събира публични вземания.

Специалните правила на ДОПК също така не утвърждават привилегия за държавата при наложен заповор, а аналогично на ГПК утвърждава задължение за адресата на заповорното съобщение да съдейства при насочено изпълнение върху заповораното имущество (чл. 201 и чл. 202 ДОПК). Съгласно чл. 193 ДОПК **наложеният заповор** овластява публичния изпълнител да реализира наложени обезпечителни мерки преди датата на откриване на производството по несъстоятелност като събраните средства бъдат отнесени в погашение на обезпечените публични вземания. Публичният изпълнител е задължен да привнесе в масата на несъстоятелността разликата над стойността на публичните вземания. Това налага извод, че указаната привилегия в чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ огласява предписаната от чл. 193 ДОПК противопоставимост на публичния интерес спрямо частните интереси на останалите кредитори, **но само ако и доколкото бива реализиран извън производството по несъстоятелност**, освен ако държавата не дължи да търпи нечия привилегия.

Законодателят определя както значимостта на определени интереси, така и средствата за тяхната защита. Затова и публичният интерес сам по себе си не може да бъде противопоставен за зачетения имуществен интерес на всички останали кредитори. След като законът не утвърждава противопоставимо на останалите кредитори право на държавата извън производството по несъстоятелност, такова не може да бъде утвърдено единствено с лаконичната норма на чл. 722 ал. 1 т. 1 ТЗ.

С оглед неоснователността на обсъдените възражения обявеният списък на приети вземания следва да бъде одобрен, което е и предпоставка за легитимиране на включените кредитори в производството по несъстоятелност. При отсъствие на възражение следва да бъде одобрен и списъкът на служебно приетите вземания.

С легитимацията на кредиторите в производство по чл. 692 ТЗ се структурира специфичния орган на несъстоятелността – събрание на кредиторите, което предпоставя и свикването му за очертаване на рамките на предстоящото производство.

Тъй като първото събрание на кредиторите не е проведено и съответно кредиторите не са имали възможност да персонализират и основния орган на производството – синдика, тя следва да бъде включена в дневния ред на предстоящото производство.

Мотивиран от изложеното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОДОБРЯВА списъка на приетите вземания, обявен в търговския регистър на 16.06.2023 г., предявени от кредиторите на „В.Р.А.“ ООД и списък на служебно приетите вземания, обявен в търговския регистър на 16.06.2023 г.

НАСРОЧВА СЪБРАНИЕ НА КРЕДИТОРИТЕ на „В.Р.А.“ ООД, ЕИК **** за 16.08.2023 г. от 10:00 ч., което ще се проведе в сградата на СЪДЕБНАТА ПАЛАТА – гр. София, бул. „Витоша“ № 2 в зала на Софийски градски съд, която ще бъде обявена на информационното табло, при следния дневен ред:

1. Определяне реда и начина за осребряване имуществото на длъжника.
2. Определяне метода и условията на оценка на имуществото.
3. Избор на оценители и определяне на възнаграждението им.
4. Избор на постоянен синдик и определяне размера на възнаграждението му.

Препис да бъде изпратен за обявяване в търговския регистър при Агенцията по

вписвания, на основание чл. 623 вр. с чл. 624 от ТЗ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО да се впише в книгата по чл. 634в от ТЗ при СГС, ТО.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски градски съд: _____